

δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὰς ἄλλας γυναῖκας· αὐτὴ διαψεύδει τὴν παροιμίαν «οἷα ἡ μορφή, τοιαύτη καὶ ἡ καρδιά.» Ἐχει μορφὴν ἀγγέλου καὶ καρδίαν λυκαίνης· καὶ τέλος δάκνει τὴν χεῖρα, ἡ ὁποία τὴν θωπεύει. Ἐνεπιστεύθητε εἰς αὐτὴν τὰ ἱερώτερα ἀπόκρυφα τῆς καρδίας σας καὶ ἡλπίσατε ὅτι θὰ θεραπεύσῃ τὴν πληγὴν σας. Αὐτὴ ὅμως τί ἔπραξε; Σὰς ἔκλειψε τὸν δακτύλιον ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ἐδύνατο νὰ σας ἀπολέσῃ. Ἐνεπιστεύθητε εἰς αὐτὴν τὴν ἀνατροπὴν τῆς βασιλόπαιδος, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε ν' ἀγαπᾷ, ὅπως ἡ μήτηρ ἀγαπᾷ τὸ τέκνον της. Τί ἔπραξεν ὅμως αὐτὴ; Σὰς ὑπέξηρεσε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, διὰ τῆς ὁποίας ἐδύνατο ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ βασιλόπαις δὲν εἶνε νόμιμος θυγάτηρ τοῦ βασιλέως.

— Φρίκη! φρίκη! ἀνέκραξεν ἡ βασίλισσα. Ἀλλ' ὁποῖου εἶδους παραφροσύνῃ διετάραξε τὸ λογικὸν τῆς γυναικὸς ταύτης; ὁποῖον βδελυρὸν πάθος διέφθειρε τὴν καρδίαν της; ὁποία τέλος μαγεῖα ἐδυνήθη νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτὴν τοσοῦτον χαμερπὲς καὶ ἀποτρόπαιον μῖσος ἐναντίον τῆς βασιλίσσης της;

— Ἐλεος! ἐκραύγασεν ἡ δόνα Μένσια δάκνουσα τὰς χεῖράς της ἐξ ἀπελπισίας καὶ παρατηροῦσα πάντοτε τὸν κόμητα μετὰ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου βλέμματος, τὸ ὁποῖον τῷ ἔλεγε: *Ηρόσεξον!*

— Δὲν εἶσαι ἀξία χάριτος, γυνὴ κτηραμένη καὶ ἀπιστος! ἀνέκραξε πλήρης ὀργῆς ὁ δὸν Βελτρᾶν. Νομίζεις λοιπὸν ὅτι ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας θὰ φοβηθῇ μίαν ἄτιμον γυναῖκα καὶ θὰ γίνῃ συνένοχός της; Ὅχι! θὰ σοι ἀφαιρέσω τὸ προσωπεῖον καὶ θ' ἀποκαλύψω τὰ αἵτητά σου, καὶ ἂν τολμᾷς, ἐκδικήσω με κατόπιν. Γνωρίζετε, Μεγαλειοτάτη, προσέθηκεν ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Ἰωάνναν, ποία ἀπιστος χεὶρ ὠδήγησε τοὺς συνωμότες κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα εἰς τὸ δωμάτιόν σας;

— Κόμη Δὲ Λεδέσμα, ἀνέκραξεν ἰκετευτικῶς ἡ Παδῖλλα, σὰς ὀρκίζω εἰς τὸ ὄνομα τῆς μητρός σας, εἰς ὃ, τι ἔχετε ἐπὶ τοῦ κόσμου ἱερώτερον, μὴ προχωρήσετε πλέον! Ἀχθετε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὸν δακτύλιον, καὶ ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὅτι δὲν θὰ μ' ἐπικνίδατε ποτὲ πλέον!

— Εἴτε μείνης, εἴτε ἀναχωρήσης, ἀπήντησεν ὁ κόμης, ἡ βασίλισσα πρέπει νὰ μάθῃ τὰ πάντα.

— Βελτρᾶν, ἐπανέλαθεν ἡ δόνα Μένσια ἐγερθεῖσα μετ' ἀπελπιστικῆς ἀποφασιστικότητος, ἐγνωρίζον ὅτι εἶσαι ὑπερήφανος καὶ ἀμειλικτός, ἀλλὰ δὲν ἡλπίζον ὅτι εἶσαι καὶ τοσοῦτον ἀνάνδρος, ὥστε νὰ ὑβρίζῃς μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία ὁμολογεῖ τὸ λάθος της καὶ ζητεῖ συγγνώμην! Σοῦ ζητῶ γονυπετὴς εἰρήνην, καὶ σὺ ζητεῖς τὸν πόλεμον! Ἔστω ἀποδέχομαι τὴν πρόσκλησιν! Μὲ κατηγορήσεις ἐπανειλημμένως ὡς ἀπιστον, ὡς προδότριαν, τώρα ἤλθεν ἡ σειρά μου νὰ κατηγορήσω καὶ ἐγὼ ἐσέ! Θὰ γίνω ὁ δῆμιός σου!... Τετράκις σοὶ ἐπανάλαβον: «Πρόσεξον, κόμη Λεδέσμα», ἀλλὰ σὺ ἀγρὸν ἠγόρασας! Ὁ ἐπὶ λοιπὸν

γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν! Πρὸ ὀλίγου εἶπετε, Μεγαλειοτάτη, ὅτι δὲν ἐδυνήθητε νὰ ἐννοήσετε ὁποία μαγεῖα, ὁποῖον πάθος μεθῶσαν εἰς τὸ νὰ διαπράξω τοιοῦτον στυγερὸν ἐγκλημα, ἐγὼ, ἡ ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας καταγομένη! Μάθετε λοιπὸν, Μεγαλειοτάτη, ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτός, τὸν ὁποῖον σεῖς ἐνομίζετε εὐγενὴ καὶ ὑπερήφανον, εἶνε ἄτιμος καὶ ἐπίβουλος, διότι μοὶ ὠρκίσθη ὅτι μὲ ἠγάπα καὶ ὅτι θὰ μ' ἐνυμφεύετο.

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἀποκάλυψιν ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας ἠσθάνθη ῥίγος παγερόν, διατρέχον ὅλον τὸ σῶμά της, καὶ παρετήρησεν ἀλληλοδιαδόχως μετὰ βλέμματος ἀγρίου τὸν δὸν Βελτρᾶν Δὲ Λὰ Κουέβαν καὶ τὴν δόναν Μένσιαν.

— Κόμη Δὲ Λεδέσμα, εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ βασίλισσα, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ θελήσετε νὰ με ἀπατήσετε, ἂν ζητήσω παρ' ὑμῶν νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν, ὅσῳ φοβερὰ καὶ ἂν ᾖ. Εἰπέτε μοι λοιπὸν, ἐψεύσθη ἡ δόνα Μένσια Δὲ Παδῖλλα;

Ὁ δὸν Βελτρᾶν ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης.

— Ὅχι, Μεγαλειοτάτη, δὲν ἐψεύσθη, ἀπήντησε θλιβερώς.

— Πολὺ καλὰ! ἐψιθύρισε ἡ Ἰωάννα, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἐγένετο κάτωχρον καὶ ἐκαλύφθη αἶφνης ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος. Πηγαίνετε, κύριε κόμη! Σὺ δέ, Μένσια, μείνε! Συγχωρῶ τὸ μῖσός σου, διότι γνωρίζω τί δύναται νὰ πράξῃ μία γυνὴ ὅταν πληγωθῇ εἰς τὴν καρδίαν.

Ὁ δὸν Βελτρᾶν Δὲ Λὰ Κουέβας ἤρπασε τὴν χεῖρα τῆς Ἰωάννης καὶ ἐναπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς τρυφερώτατον φίλημα.

— Ἀχ! εἶμαι ἀνάξιος τοῦ ἔρωτός σας, τὸ γνωρίζω! ἀνέκραξε θλιβερώς. Ἐγίνωσκον καλῶς ὅτι ἡ δόνα Μένσια θὰ ἐξετέλει μίαν ἡμέραν τὴν ἀπειλήν, τὴν ὁποίαν πρὸ ἐνὸς ἔτους ὠρκίσθη ἐνώπιόν μου. Ἡθελε νὰ σας καταστρέψῃ, νὰ σας ἐξετελέσῃ. Ἐδυνάμην λοιπὸν νὰ τὴν ἀφήσω; ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σιωπήσω διὰ νὰ φανῶ ἄγνός καὶ εἰλικρινὴς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας; Ὅχι, σὰς ἠγάπων πάρα πολὺ, καὶ δὲν ἤθελον νὰ ὑποφέρητε χάριν ἐμοῦ.

— Ἀλλοίμονον! ἐψιθύρισε ἡ βασίλισσα, τώρα δὲν μοι μένει ἄλλο τι ἢ ὁ θάνατος.

Καί, ἐξηντηλημένη ὑπὸ τῆς λύπης καὶ τῶν συγκινήσεων, ἔπεσε λιπόθυμος ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. ••

ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΥΑΔΗ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

1878

POZINA Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

[Συνέχεια]

ραϊκὰς ἐκφράσεις, τὰς ἀγαθότητες καὶ χριστιανικὴν ἀγάπην ἀποπνεούσας, ὁποῖος ἐνεκρύπτετο δαίμων! Νευρικὴ μέχρι κακίας, καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον χύνουσα κροκοδείλεια δάκρυα, ζῶσα ἀντιλογία καὶ ἀναποδιά, αἰετοπερὶ δυσηρεστημένη καὶ εἰς τίποτε μὴ εὐχαριστομένη, καθίστα τὸν νομιζόμενον ἐκείνον συζυγικὸν Παράδεισον ἄντρον τῆς Κολάσεως! Ἀφ' οὗτοῦ ἔγενετο ἀνθρώπος καὶ ἤρχισα νὰ ἐννοῶ τὸν κόσμον, δύναμαι νὰ σὲ ὀρκίσθω ὅτι οὐδὲ ἡμέρα παρήλθε, χωρὶς νὰ συμβῶσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ σκηναί, χωρὶς ἡ μήτηρ μου νὰ κλαύσῃ, νὰ κραυγᾷ κατὰ τοῦ πατρός μου, νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ τύραννόν της καὶ μάστιγα. Ἐνῶ ἐκείνητο ἡσυχος, αἶφνης σπασμὸς ἀπροσδόκητος τοῦ πῶγωνός της καὶ ὕγρανσις τῶν ὀφθαλμῶν προανήγγελλον τὴν μέλλουσαν νὰ ἐκραγῇ θύελλαν, ἥτις δὲν ἐβράδυνε. Βραδύτερον ἐσυλλογίσθη τί ὑφίστατο ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἀνθρώπος, ὅστις, κατάκοπος ἐκ τῆς ἐργασίας του, ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν, ἐλπίζων νὰ εὕρῃ τὴν ἀνάπαυσιν, τοῦναντίον δὲ συναντῶν τὴν διαρκῆ μεμφιμοίριαν τῆς συζύγου του. Ἡδύνατο καλλίστα νὰ μένῃ ἐκτὸς αὐτῆς ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον χρόνον, διότι ὁ ἐν τῷ οἴκῳ βίος του κακίστατο μαρτύριον, καὶ ὅμως, ἅμα εὐρίσκων εὐκαιρίαν, ἐπανήρχετο μὲ τὸ μειδιάματι εἰς τὰ χεῖλη καὶ φροντίζων νὰ μὴ πράξῃ τι, δυνάμενον νὰ λυπήσῃ τὴν μητέρα μου. Ἀλλὰ τίποτε. Τὴν ἡσπάζετο εἰς τὰ μέτωπον συνωμίλουν ἐπὶ τινὰ λεπτά, αἶφνης δὲ ἠκούοντο κλαυθμοὶ καὶ παράπονα καὶ φωναί. Ἴσως σὰς φαίνονται ταῦτα ὑπερβολαί, πλὴν εἶναι ἀληθέστατα. Ἐπρεπε νὰ ἐβλέπετε τὸν καλὸν ἐκείνον ἀνθρώπον, προσπαθοῦντα νὰ κατευναζῇ τὴν μητέρα μου, κατακρίναντα πολλάκις ἐκυτόν, ὅπως τὴν εὐχαριστήσῃ, μειδιῶντα γλυκύτατα, καίτοι ἄλλως ἦτο σοβαρώτατος. Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι τοῦτο ἐξηρέθιζεν αὐτὴν μάλλον, διότι τὰ ἀναιτιολόγητα παράπονα, ἀντιθέτως πρὸς τὴν συμπεριφορὰν τοῦ πατρός μου, ἐπολλὰπλασιαζόντο. Ἐνίοτε διέκρινον τὴν ἐνδόμυχον ὀργὴν του, ἐκδηλουμένην εἰς τὰ βλέμματά του, ἀλλ' οὐδέποτε ἤκουσα νὰ τοῦ διαφύγῃ σκληρὰ τις λέξις ἢ πικρὸς λόγος. Τὴν ἠνείχετο, διότι ἔλεγεν ὅτι ὅ, τι κάμνει δὲν προέρχεται ἐκ κακίας, ἀλλὰ διότι πάσχει. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι τὴν ἠγάπα. Ἀφ' οὗ μάτην προσεπάθει νὰ τὴν καθησυχάσῃ, τὴν ἄφρονε λέγουσαν καὶ ἀφιερῶντα πρὸς ἐμέ. Οὐχ ἦττον ὁ ἀνθρώπος, ὅσον ἀγαθὸς καὶ ἂν ἦτο, δὲν ἔπαυε βέβαια καὶ νὰ ὑποφέρῃ ἐκ τῶν καθημερινῶν αὐτῶν διενέξεων. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συγχωρήσῃ, βεβαίως ὅμως τὸν θάνατόν του ἐπετάχυνεν ὁ χαρακτήρ τῆς μητρός μου· διότι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ δυστυχὴς πατήρ ἔφθινε καὶ ἐμαραινέτο, ἕως ἐπὶ τέλους ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς ἐν εἰρήνῃ. . .

Μικρὰ οὕσα τότε, ἐξηκολούθησεν ἡ Ροζίνα μετὰ μικρὰν παύσιν, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐκτιμῇ τὴν ἀνεπακόρωτον ἀπώλειαν· ἀλλὰ δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος, καὶ ἐνόησα τίνος ἐστερήθη.

Οἱ πρῶτοι μῆνες τῆς χηρείας κατέβαλον τὴν μητέρα μου· ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ πρῶτος αὐτῆς χαρακτήρ ἐπανήρχιστο, βιαιότερος καὶ δυστροπώτερος μάλιστα. Φαντασθῆτε τότε τὴν θέσιν καὶ ἐμοῦ, ἡ ὁποία ἐμεγάλονα κατὰ τὴν ἡλικίαν. Πᾶν ὅ,τι ἔκαμνα εἰς τὴν οἰκίαν ἦτο κακόν, καθ' ἑκάστην ὑβρίζουσαν ὡς ἀδεξία, ἀνίκκνος νὰ ἐργασθῶ, νὰ μάθω τίποτε οὐχὶ σπανίως δὲ καὶ ἐδερόμην. Εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ δειλίας, ὥστε ἀληθῶς ἤρχισα νὰ πιστεύω εἰς τοὺς λόγους τῆς μητρός μου καὶ νὰ διαστῶ εἰς πᾶσαν πράξιν μου, εἰς πᾶν κίνημά μου, ἔτι καὶ τὸ ἐλάχιστον. Καὶ ὅμως οἱ γείτονες, ὅσους ἤρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἔβλεπον νέον μου τι ἐργόχειρον, κόσμημά τι ἐξ ἐκείνων, τὰ ὑποῖα αἱ νεάνιδες κατεργάζονται πρὸς στολισμὸν τῶν αἰθουσῶν, δὲν ἔλειπον νὰ τάποθαιμασπασιν, ἐρωτῶντες· τίς τὰ ἔκαμνε. Οὐχὶ σπανίως ἡ μήτηρ μου ἔλεγε ὅτι εἶναι ἰδικά της, ὁμιλοῦσα περὶ ἐκείνων, τὰ ὅποια ἀπέδιδεν εἰς ἐμέ, μετὰ περιφρονησεως.

Σὰς βλέπω, κύριε Λουκιανέ, σείοντα τὴν κεφαλὴν μετὰ τινος δυσπιστίας. Ναί, με ἐφθόνηε ἡ μήτηρ μου! Καὶ ἐγὼ ἡ ἰδίκα, ἀναλογιζομένη τὰς βιαιότητας αὐτῆς πρὸς με, ἔλεγον κατ' ἐμαυτήν: "Ἄν εἶναι τοιαῦται αἱ μητέρες, τί λοιπὸν εἶναι αἱ τίγρεις; Καὶ ὅμως ἦτο μήτηρ μου, καὶ ὅμως τὴν ἐσεβόμην, καὶ οὐδέποτε τὴν παρήκουσα. Ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ πατρός μου εἶχον μάθῃ ἀρκετά, οὐχ ἦττον ἐφοίτησα μετὰ τὸν θάνατόν του καὶ εἰς τὸ σχολεῖον. Ἰδοῦσα με ὅτι τὴν ὑπερέβαινον εἰς ξένας γλώσσας, με ἀπέσυρεν.

Πολλάκις προσεπαθουν νὰ τὴν δικαιολογήσω· ἐσυλλογιζόμην καὶ ἐγὼ, ὡς ὁ ταλαίπωρος πατήρ μου, μήπως ἦτο νόσος, ὑπερβολικὴ εὐπάθεια τῶν νεύρων, καὶ τὴν συνεχώρουν. Τὴν συνεχώρουν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑρίσταμαι καὶ τὸ ἀδιάλειπτον αὐτὸ μαρτύριον! Πολλάκις, ἐν τῷ ἀπελπισμῷ μου, μοῦ ἐπήρχετο εἰς τὸν νοῦν ἀννοήτως ἡμέραν τινὰ τὴν θύραν καὶ νὰ ριφθῶ εἰς τινὰ τῶν διωρύγων τῆς πόλεως! "ὦ, διατί δὲν τὸ ἔκαμα! Ἐφοβούμην τὸν θάνατον.

Κεκλησμένη διαρκῶς σχεδὸν εἰς τὴν οἰκίαν, οὐδένα ἔβλεπον· φέρουσα κατὰ τὸ πλεῖστον ράκη, ἐδερόμην, ὅσους ἐπεχείρουν νὰ διορθώσω κανὲν φόρεμά μου. Θεέ μου, Θεέ μου, τί ὑπέφερα! Καὶ ὅμως ἡ τύραννός μου ἦτο μήτηρ μου, καὶ ὅμως ἀπὸ τὰς χεῖράς της οὐδὲ στιγμήν ἔλειπον αἱ *Θρησκευτικαὶ Μελέται*, τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο βιβλίον, τὸ ὅποτον πάντοτε ἐχρησίμευον ὡς παρηγορίαν μου.

Εὐτυχία μου ἐθεώρουν μόνον τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς με ἔστειλε νὰγοράσω τι χρήσιμον εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐρόρουν τότε τὸ καλλίτερόν μου ἔνδυμα ἀπὸ ὕψμα ἀπλούστατον, διώρθονα τὴν κόμην μου καὶ ἔθετον τὸν πτόλόν μου, πάντα ἔργα τῶν χειρῶν μου. "ὦ, ἃς ἔλειπε καὶ αὐτὴ ἡ μικρὰ εὐτυχία, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ καταστροφή μου, ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοί της ἐπληρώθησαν δακρύων.

Ἀφοῦ τόσκα ὑπέφερα, ἃς με ἔκλειεν εἰς

τὸ ὑπόγειον μᾶλλον παρὰ νὰ μοῦ δώσῃ καὶ αὐτὴν τὴν μικρὰν ἐλευθερίαν! Ἡμέραν τινὰ ἡ μήτηρ μου με ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ νὰ προμηθευθῶ ὕψμα τι καὶ ἄλλα πράγματα ἐκ τῶν ἀπείρων ἐκείνων, τὰ ὅποια χρησιμεύουσιν εἰς τὰς οἰκογενεῖας καθ' ἑκάστην. Μετέβην εἰς τὴν κατὰσθημα ἐκ τῶν πωλούντων τὰ εἶδη τεκῦτα καὶ τῶν μεγαλειτέρων τῆς πόλεως. Εἰσελθούσα οὐδένα εἶδον ἐν αὐτῷ ἀγοραστῇ, καὶ ἀπετάθην πρὸς ἕνα τῶν ὑπαλλήλων, ζητοῦσα ὅ,τι μοὶ ἐχρεώζετο. Ἐνῶ δὲ παρετήρουν τὰ ἐμπορεύματα, ὅπως ἐκλέξω, κρότος ξίφους καὶ πτερινιστήρων ἐπέσυρον τὴν προσοχήν μου. Στραφεῖσα, εἶδον ἕνα ἀξιωματικόν, νεκρώτατον λοχαγὸν τοῦ πυροβολικοῦ, τὸν ὅποιον δὲν παρετήρησα κατὰ τὴν εἰσοδόν μου, διότι ἐμεσολάθει μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ σωρὸς ὕψματων. Διηυθύνετο πρὸς τὴν θύραν, φορῶν χειρόκτια, τὰ ὅποια τότε εἶχεν ἀγοράσῃ. Ἰδὼν με, ἐνόμισα ὅτι ἐβράδυνε τὸ βῆμα, καὶ μετ' ὀλίγον ἠρώτησε τὸν ἔμπορον, ἐὰν ἔχῃ μανδήλια μετὰ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα Β. Α. Ἐπὶ τῇ καταφατικῇ ἐκείνου ἀπαντήσῃ ἐζήτησε νὰ τὰ ἴδῃ καὶ ἠρώτησε τὴν τιμὴν. Δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ πῶς, ἀλλὰ μοῦ ἐφάνη ὅτι τὰ μανδήλια ἦσαν πρόφασις, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἠθέλησε νὰ παρκεῖναι τὴν ἐν τῷ καταστήματι διαμονὴν του, καὶ ἡσθάνθη τὸ πρόσωπόν μου πορφυρούμενον. Τραχηθεῖσα, ἡγόρασα ὅπως ὅπως ὅ,τι ἤθελον καὶ ἐστράφη ὅπως ἀναχωρήσω. Ὁ ἀξιωματικὸς εὐρέθη ἐνώπιόν μου, τοῦτο δὲ μ' ἐτάραξεν ἔτι μᾶλλον. Ἐν τῇ ἀμνηχανίᾳ μου τὸν ἐθεώρησα ἐπὶ στιγμήν, καὶ ἐκεῖνος δὲ ἐστήριξε τὰ βλέμματά του εἰς τὰ ἰδικά μου, ὥστε ἤθελε νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῶν μυῶν τῆς καρδίας μου. Ταῦτα πάντα ἐγένοντο στιγμιαίως. Ἐταπείνωσα τὴν κεφαλὴν, ἐχαίρετσα τὸν ἔμπορον καὶ ἐξήλθον, οὐχὶ ὅμως καὶ τόσον ταχέως, ὥστε νὰ μὴ ἀκούσω τὸν ἀξιωματικὸν ἐρωτήσαντα: «Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ εὐμορρη κόρη;» Ἀπῆλθον τοῦ καταστήματος οὐχὶ ἄνευ τραχῆς τινος, τὸ ὁμολογῶ.

Παρήλθον δέκα περίπου ἡμέραι, καθ' ἃς οὐχὶ σπανίως ἡ εἰκὼν τοῦ ἀξιωματικοῦ διήρχετο πρὸ τῆς φαντασίας μου ἐν ἀορίστῃ μορφῇ, συχνότατα δὲ ἐνθυμούμην τὰ τῆς ἀπροόπτου συναντήσεως. Ἐν τοιαύτῃ κατὰστασι διετέλουν τὰ κατ' ἐμέ, ὅτε πρωῒν τινὰ, ἐνῶ εἰργαζόμην, καθημένη εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου μου, κρότος συρομένου ξίφους ἐπέσυρε τὴν προσοχήν μου. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς περιγράψω τί ἡσθάνθη κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην· ἐνόμισα ὅτι ὄλον μου τὸ αἷμα συνέρρευσεν εἰς τὴν καρδίαν μου. Δὲν εἶχον ἴδῃ, εἶναι ἀληθές, τίς διέβαινε ἀπὸ τῶν, ἀλλὰ θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸν ἐμάτευσα. Ἠγεῖρα τὸ περίεργον βλέμμα μου δειλὸν καὶ συνεσταλμένον, ἐνῶ ἐξηκολούθουν ράπτουσα, ἡ μᾶλλον ἐνῶ ἡ βελὸν ἐκέντα τοὺς δακτύλους μου τρέμοντας.

Ἦτο ἐκεῖνος. Ἐταπείνωσα ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς. Οἱ ταχεῖς καὶ ἰσχυροὶ παλμοὶ τῆς καρδίας μου μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐμελλον

νὰ τὴν διαρρήξωσιν, ἀποδιώκοντες τὸ ἐν αὐτῇ συρρεῦσαν αἷμα εἰς τὸ πρόσωπόν μου, ὅπερ ἐνόησα ὅτι ἐγένετο καταπόρφυρον, ἐκ τῶν φλογῶν, ἃς ἐξέπεμπεν. Ὁ ἀξιωματικὸς παρήλθεν, ἐγὼ δὲ διετέλεσα ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος καὶ συλλογιζομένη ὁποία τις ἦτο ἡ ἀλλόκοτος ἐκείνη ἐπιρροή, τὴν ὁποίαν ἐξήσκει ἐπ' ἐμοῦ ὁ ἀνθρώπος οὗτος. Ἐνόμισα ὅτι κατὶ με προσεῖλκε πρὸς αὐτόν, ὅτι κατὶ με συνέδεαν ἀδιαρρήκτως μετ' αὐτοῦ.

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἡ Ροζίνα ἐσίγησεν ἐπὶ μικρόν, ὡς ἀνακαλοῦσα ἐν τῇ μνήμῃ της τὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν, ἣν ἀφηγεῖτο.

— Αἱ κάτωθεν τοῦ παραθύρου διαβάσεις ἐξηκολούθησαν συχνότεραι, προσέθηκε μετὰ τὴν σιγὴν ταύτην, ἐνῶ συγχρόνως τὸ θάρος μου κῦζανεν. Ἐν μιᾷ τούτων ἀνήγειρα τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν προσεῖδον ἀτενῶς. Με ἐχαίρετσε δι' ἐλαφροῦ καὶ ἀνεπαισθήτου σχεδὸν κλίσεως τῆς κεφαλῆς, ἐγὼ δὲ, ἄγνοῦ πῶς, ἀφῆκα νὰ μοῦ ἐκφύγῃ ἐλαφρὸν μειδίαμα. Χωρὶς νὰ μακρηγορῶ ἐπὶ τῶν προοιμίων τούτων τῆς δυστυχίας μου, ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἰπω ὅτι ὁ κρότος ἐκεῖνος τοῦ ξίφους καὶ τῶν πτερινιστήρων εἶχε καταντήσῃ δι' ἐμέ ὡς τις συνήθεια ἀκαταβλήτος. Ὅταν ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα, ἤμην ἀνήσυχος, τεταραγμένη, δὲν ἡσθάνόμην τὸν ἑαυτόν μου. Ἐὰν δὲ συνέβαινε νὰ βραδύνῃ ὀλίγον, ἡ ἀνησυχία μου αὕτη ἐπετεινέτο, καὶ μυρία ἀνεκυκλῶντο εἰς τὸν νοῦν μου ἰδέαι, ἡ μία φοβερωτέρα τῆς ἄλλης. Ἀπείρους ἀνέπλαττον ἀνοήτους δυστυχίας. Ἐπὶ τέλους ἐφαίνετο, με ἐχαίρετσε μειδιῶν καὶ διήρχετο.

Ἡμέραν τινὰ ἐβράδυνε μᾶλλον τῶν ἄλλων ἤμην ὥσει παράφρων, εἶχον δὲ ἀπελπισθῇ νὰ τὸν ἴδω, ὅτε ἐφάνη μακρόθεν. Τὴν φωνὴν ταύτην ἐφόρει πολιτικά, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω διατί. Πλησιάζων πρὸς τὴν οἰκίαν, ἐξήγαγε τὸ μανδήλιόν του διὰ νὰ σπογγισθῇ δῆθεν, ὅτε δὲ ἀκριβῶς διήρχετο ὑπὸ τὸ παράθυρόν μου, μοὶ ἐπέδειξεν ἐπιστολήν, ἣν εἶχε περιτετυλιγμένην ἐντὸς αὐτοῦ. Δὲν ἐχρεώζετο πολὺ ὅπως ἐννοήσω ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἦτο προωρισμένη δι' ἐμέ. Εὐκόλως δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πῶς διήλθον τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας καὶ ὁποῖαν ἐπέρασα νύκτα. Τί περιεῖχεν ἄρα γε τὸ γράμμα ἐκεῖνο; Τί μοῦ ἔλεγε; Πῶς ἡδυνάμην νὰ τὸ ἀναγνώσω; Πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖράς μου; Αὐταὶ ἦσαν αἱ ἐπασχολοῦσάί με ἀλλεπάλληλοι σκέψεις. Πολλὰ ἐσχηματίζον κατὰ νοῦν σχέδια, τῶν ὁποίων οὐδὲν με νῦχαρίστει, διότι εἰς πάντα διέβλεπον κινδύνους. Διετέλουν ἐν ἀπελπισίᾳ. Ἠγέρθη τὴν πρωῒν με τοὺς ὀφθαλμούς ἐρυθρούς, με κεφαλαλγίαν καὶ ἐλαφρὸν πυρετόν. Καταγινωμένη εἰς τὴν οἰκίαν ὑπηρεσίαν, δὲν ἡμέλουν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰ τρέχω εἰς τὸ παράθυρον ἀναμένουσα.

Μετὰ τὸ γεῦμα εἶδον τὴν μητέρα μου ἐτοιμαζομένην νὰ ἐξέλθῃ. Τοῦτο με ἐνεθάρρυνεν ὀλίγον. Ἐκάθησα εἰς τὸ παράθυρον, λαβοῦσα βιβλίον πρὸς ἀνάγνωσιν.

Εὐκόλως καταλαμβάνετε ἂν ἡδυνάμην νὰ ἐννοήσω· διὸ ἀνεγίνωσκον ὀλοκλήρην σελίδα, μηχανικῶς προσηλυτῶσα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπ' αὐτῆς· ὅτε δὲ τὸ βλέμμα μου διέτρεχε τὸν τελευταῖον στίχον, παρετήρουν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀρχίσω καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ πρώτου.

Ἰκανὴ ὦρα παρήλθεν οὕτως· ἀνὰ πᾶν βῆμα ἀνθρώπου, διερχομένου τὴν ὁδόν, ἔστρεφον, ἀλλ' ἐπὶ πολὺ ἡπατώμην· τέλος ἡ προσδοκία μου ἱκανοποιήθη. Ὁ ἀξιωματικός μου ἐπεφάνη, φορῶν καὶ πάλιν πολιτικά. Ἐβιάδιζε βραδέως· δι' ἐλαφροῦ νεύματος τῆς κεφαλῆς μοὶ ὑπέδειξε νὰ κατέλθω εἰς τὴν θύραν, ἐγὼ δέ, χωρὶς νὰ σκεθῶ πολὺ ἐπὶ τούτου, ὤρμησα πρὸς αὐτήν, ὅπου καὶ αὐτὸς ἐπλησίαζεν, ἔχων τὴν μίαν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐνδύματος· του. Μετὰ δύο βήματά του ἤμεθα πλησίον ἀλλήλων, ἐκεῖνος δέ, στρέφων τὴν κεφαλὴν ἀλλαχού καὶ οἶονε μὴ βλέπων με· «Εὐχαριστῶ, δεσποινίς, εἶπε χαμηλοφώνως, καὶ συγχρόνως ἔρριψε μὲ τρόπον τὴν ἐπιστολήν του, ἥτις ἔπεσεν ἔσωθεν τῆς θύρας. Φαντασθῆτε τὴν θέσιν μου κατὰ τὰς ὀλίγας ἐκείνας στιγμάς· ἤρρυθον καὶ ὠχρίων ἐναλλάξ, οἱ πόδες μου ἔτρεμον καὶ ἐνόμιζον ὅτι ὅλη ἡ οἰκία ἐβάρυνεν ἐπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα τὴν ἐπιστολήν ἐν ἀσφαλείᾳ, ἔμεινα ὀλίγον ἔξω εἰς τὴν θύραν, παρκατηροῦσα δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾷ ἐκ φόβου μὴ εἰδέ τις αὐτὴν οἰπτομένην. Εὐτυχῶς οὐδὲν ὑποπτον ἰδοῦσα, καθησύχασα ἐντελῶς. Μεθ' οὗ, ἀρπάσασα τὸ γράμμα, διηυθύνθην εἰς τὸ δωμάτιόν μου, μὲ τρεμούσας δὲ χεῖρας ἀνοίξασα αὐτό, ἤρχισα τὴν ἀνάγνωσιν.

ὦ, κύριε Λουκιανέ! πάντοτε θὰ ἐνθυμῶμαι τὰς ἐντυπώσεις τῆς ὥρας ἐκείνης. Δεκάκις κατὰ συνέχειαν ἀνέγων τὴν ἐπιστολήν, καὶ πάντοτε εἶχον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἀναγνώσω ἐκ νέου. Πρώτην τότε φορὰν τὰ ὅμματα μου ἐπιπτον ἐπὶ τοιούτων γραμμῶν, καὶ πρῶτον τότε ἡ πτωχή μου καρδιά ἠσθάνετο τοιαύτας συγκινήσεις. Τὴν ἐνθυμοῦμαι ἐκ στήθους κατὰ τὸ πλεῖστον, διότι βραδύτερον μὲ τὴν ἐξήγησεν ἐπιτηδείως, ἐγὼ δέ, τυρλὴν ἔχουσα πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην, τὴν ἔδωκα.

Ἡ παροῦσα ἐπιστολή μου ἦθ' εἶναι ἐξομολόγησις καὶ διαθήκη μου, μοὶ ἔγραψεν, ἦθ' ἐμοὶ ἀνοίξῃ τοὺς οὐρανοὺς, ἀμφότερα δὲ ταῦτα κρέμνεται καὶ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὰ ἰδικά σου χεῖλη. . . Γελῶσί τινες τὰ αἰσθητά, ἅτινα γεννῶνται ἅμα τις τὸ πρῶτον ἀτενίσῃ πρόσωπόν τι· δὲν παραδέχονται ὅτι δύναται τις νὰ γαπήσῃ μίαν γυναῖκα ἐκ πρώτης ὄψεως. Πόσον εἶναι μαροί! . . . Ὅτε τὸ πρῶτον σὲ εἶδον, τοσαύτην ἦτο ἡ καταλαβούσά με γοητεία, ὥστε ἔκτοτε ἡ εἰκὼν σου ἐχαράχθη ἀνεξίτηλος ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἡ δὲ συμπαθὴς καὶ γλυκεῖα μορφή σου μὲ παρηκολούθει πανταχοῦ. Διηρχόμεν συχνὰ πρὸς τῆς οἰκίας σὰς καὶ ἔβαινον μετὰ ἱερᾶς συγκινήσεως, ὥστε περιεπάτουν εἰς σεπτὸν τινα χώρον. Δὲν παρετήρησες ἄρα γε τοῦτο; Δὲν ἐνόησες ὅποια θύελλα ἐμυκάτο ἐντός μου; . . . Τρέφω εἰλικρινῆ καὶ ἀδολον

ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ σοῦ, ὦ Ροζίνα μου, σὲ λατρεύω ὥς νὰ εἶσαι ἀδελφὴ μου καὶ ἔτι πλέον, αἱ προθέσεις μου εἶναι ἀγναὶ καὶ οἱ ὑπὲρ σοῦ σκοποὶ μου ἅγιοι. Ἐπιθυμῶ καὶ ἐκ μέσης καρδίας εὐχομαι ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας σου, ἔτι καὶ μὲ δυστυχίαν ἰδικήν μου, καὶ δὲν θὰ εἶμαι ἐκεῖνος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τὸν νοῦν θὰ διήρχετο ἡ ἱερόσυλος ἰδέα νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν παρθενικὴν σου καρδίαν, ὅπως κατατρίψῃ ὦρας τινὰς τῇ ἡμέρᾳ εὐχρέστους. Ἐὰν δὲ ὁ Θεὸς ἐπραγματοποιεῖ τὸ μοναδικὸν ὄνειρόν μου, νὰ συντελέσω ἐγὼ ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας σου, αἱ ἰδικαὶ μου χεῖρες νὰ σοὶ χρησιμεύουν ὥς στήριγμα ἐν τῷ βίῳ σου, ἐγὼ νὰ εἶμαι τὸ πᾶν διὰ σέ, θὰ τὸν νύχαρίστουν γονυπετής, διότι θὰ μὲ καθίστα τὸν εὐδαιμονέστατον τῶν ἀνθρώπων. . . . Τί θὰ μοῦ εἴπῃς εἰς πάντα ταῦτα; Ἐννοεῖς καλίστα ὅτι τὸ μέλλον, ἡ ζωὴ, ἡ ἡρεμία τῆς ψυχῆς μου καὶ τῆς καρδίας μου κρέμνεται ἀπὸ τῶν χειλέων σου. Εἰπέ! ὦ, νὰ ἤκουον ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, ὅχι ὅσον ἐγὼ σέ, διότι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ἀλλ' ἀπλούστατα ὅτι μὲ θεωρεῖς μὲ εὖνουν ὅμα, θὰ σοὶ ἤμην εὐγνώμων, ἀγαπητὴ κόρη. θὰ μοὶ ἤνοιγες τοὺς οὐρανοὺς; καὶ θὰ μὲ εἰσῆγες εἰς τὸν Παράδεισον! . . .

Μετὰ ταῦτα ἐξεδήλου σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ λάβῃ ἀπάντησίν μου, νὰ μ' ἔδῃ ἐκ τοῦ πλησίον, νὰ ὁμιλήσῃ μαζὶ μου. Μεθ' ὁπόσης εὐγλωττίας παρεκάλει νὰ μὴ τὸν στερήσω τῆς εὐδαιμονίας ταύτης! . . . Ἀπλούστατα ἐπρότεινε νὰ τὸν δεχθῶ νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν· ἀλλὰ μὲ τόσον ἄθῳ καὶ ἀκκον ὕφους, ἀνθρώπου παρὰ φρονούντος ἐξ ἔρωτος καὶ ἐτοίμου νὰ προβῇ εἰς ἀπελπιστικὰ μέτρα! Ἐν τέλει δὲ μοὶ ἔδιδεν ὁδηγίαν διὰ ποῖων σημείων νὰ τῷ καταστήσω γνωστὴν τὴν παραδοχὴν ἢ τὴν ἀρνησίν μου, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως κατ' οὐδένα τρόπον ἤθελε νὰ πιστεύσῃ.

Ἀληθῶς, τρελὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος, εἶπον ἐν ἀρχῇ, μὲ τὰς προτάσεις του αὐτάς. Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνειθίζον εἰς τὴν ἰδέαν αὐτήν. Ἀπειρος, ὥς ἤμην, ἔχουσα τὴν διαρκῆ τυραννίαν τῆς μητρός μου, λησμονήσασα πλέον τί ἐστὶ στοργὴ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρός μου, ἐνόμιζον ὅτι μοὶ ἐχάριζε τὸν Παράδεισον ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος διὰ τῆς ἀφοσιώσεώς του, κατέληξα δὲ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν μοῦ ἐξήτει καὶ πολλὰ πράγματα. Μὲ ἐτρόμαζον μόνον αἱ συνέπειαι τοῦ διαθήματος μου. Πῶς νὰ ἐγερθῶ νύκτα, καὶ νὰ διαλάθω τὴν προσοχὴν τῆς μητρός μου, καὶ νὰ τῷ ἀνοίξω τὴν θύραν! . . . Ἀλλ' ἐν τῇ πεποιθήσει μου, ἐν τῇ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον ἀπεριόριστῃ ἀγάπῃ μου, ἤρχισα νὰ εὐρίσκω τὰ πάντα εὐκόλα καὶ κατ' ὁρθῶτά. Εὐτυχῶς οὐδένα ἄλλον εἶχον ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐστερούμεθα δὲ σχεδὸν διαρκῶς, διὰ τὸ δύστροπον τῆς μητρός μου, καὶ ὑπερηρετρίας.

Ἡ μήτηρ μου ἐπανήλθεν, ἐγὼ δὲ ἔκρυψα τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸ στήθος μου. Ἐπερίμενον ἀνυπομόνως τὴν νύκτα, ὅπως προβῶ εἰς τὴν πρώτην δοκιμήν. Ἐδειπνήσαμεν, εἰργάσθημεν μετὰ τῆς μητρός μου ἐπὶ τινα

ὥραν καὶ ἔπειτα ἀπεσύρθημεν εἰς τὰς κλῖνας μας. Ἀνέμενον νὰ παρέλθωσι δύο ὥραι ἐν υπερτάτῃ ἀγωνίᾳ· μετὰ τοῦτο ἡγέρθη τῆς κλίνης ἡσύχως, ἤνοιξα τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἀθορύβως καὶ κατήλθον εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου διέμεινα ἐπὶ ἡμίσειαν περίπου ὥραν καὶ πάλιν μετὰ τῶν αὐτῶν προφυλάξεων ἐπανήλθον εἰς τὴν κλίνην μου, χωρὶς ἡ μήτηρ μου νὰ ἐννοήσῃ τὸ ἐλάχιστον. Τοῦτο μὲ ἔκαμε νὰ λάβω ὀλίγον θάρρος· ἀλλ' ἀμέσως ἐσκέφθην ἂν θὰ ἐπετύγχανον ὡσαύτως καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς συνεντεύξεως, πάραυτα δὲ ἐπανήλθον ἀπαντες οἱ φόβοι καὶ οἱ δισταγμοὶ μου. Ἀπείρους ἔκαμνον σκέψεις ἀναλογιζομένη τὸ ἄτοπον τοῦ διαθήματος, τοὺς ἐξ αὐτοῦ κινδύνους, κατέληγον εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ τῷ παραχωρήσω τὴν συνέντευξιν· πλὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξανίστατο ἡ καρδιά μου. Ἐπειτα ἡ περιέργεια, τὸ ἀγνωστον, ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ μάθω τί μὲ ἤθελε, τί θὰ μοὶ ἔλεγεν, ἐνισχύοντα τὴν ἀπαίτησιν τῆς καρδίας μου, ὑπερίσχυον καὶ ἀπερᾶσιζον νὰ τὸν δεχθῶ. Τοιαῦτα σκεπτομένη, διήλθον τὸ λοιπὸν τῆς νυκτός, ἀναμένουσα τὴν ὥραν νὰ τὸν ἴδω. Ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν δὲν ἐφάνη. Φαντασθῆτε τὴν ἀγωνίαν μου, ἥτις κατήντησεν εἰς ἀληθῆ ἀπόγνωσιν, ὅταν καὶ τὴν ἐπομένην δὲν ἐφάνη.

ὦ, κύριε Λουκιανέ! Ἐγὼ, ἥτις ἐδίσταζον νὰ τὸν δεχθῶ, ἥτις κατενόουν τὸ ἀσύνητον τῆς πράξεως ἐκείνης, ἐγὼ, ἥτις ἐν στιγμαῖς ὀρθοφροσύνης ἀπερᾶσιζον νὰ πούγῳ ἐπιμελῶς τὴν συνέντευξιν, εἶχον περιέλθῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν παραφορᾶς, ὥστε θὰ προέβαινον εἰς ἀληθὲς τὸλμημα, ἐὰν τὸ ἀπῆται ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος. Ἐνόησα ὅτι ἤμην δεσμευμένη πλέον μὲ αὐτόν. Καὶ ὥς νὰ μὴ ἤρουν πάντα ταῦτα, αἱ σκέψεις μὴ ἠσθένησε, μὴ ἔπαθέ τι, ἐπηύξανον τὴν ἀπελπισίαν μου, πρὸ πάντων ὅμως μὲ κατετυράννει ἡ ἰδέα μήπως ἀπεσύρθη πλέον, καὶ τότε, ἡ ἀθλίξις ἐγὼ, ἐσκεπτόμην μὴ τὸν δυσηρέστησα εἰς τι! Ἀλλ' εἰς τί; Δὲν ἡδυνάμην νὰ σκεθῶ ἡ ταλαιπώρος πῶς ἦτο δυνατόν νὰ λυθῶ ἄνδρα, τὸν ὁποῖον οὔτε εἰδὼν ποτε ἐκ τοῦ πλησίον, οὔτε ὁμιλήσας, οὔτε ἔσχον πρὸς αὐτόν τὴν ἐλαχίστην σχέσιν. Πού νὰ φαντασθῶ ἡ πτωχὴ τῷ πνεύματι ἐγὼ ὅτι πάντα ταῦτα ἦσαν τεχνάσματα τοῦ ἀνιέρου ἀνδρός, ὅστις, ἐννοήσας τὴν πρὸς αὐτὸν στοργὴν μου, ἐφέρετο οὕτω, θέλων νὰ σκανδαλίξῃ μὲχρις ἐσχάτων τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ μου κοχλάζον αἶσθημα, ὅπως μετὰ μείζονος ἀσφαλείας ἐπιτύχῃ τῶν ἀνοσιῶν σκοπῶν του.

Τέλος τὴν τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἀφοῦ καὶ πάλιν παρήλθεν ἡ συνήθης ὦρα, ἐφάνη, παρκαμπτων τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ. Οὐδ' ἐσυλλογίσθη πλεονεξία ἐπραττον. Ἐξήγαγον τὸ μακδηλίον μου, κατὰ τὰς ἐν τῇ ἐπιστολῇ ὁδηγίας του, καὶ ἔφερον αὐτὸ οὐχὶ πλέον εἰς τὰ χεῖλη, ὥς μοὶ ἔγραψεν, ἀλλ' εἰς τοὺς πλήρεις δακρύων ὀφθαλμούς μου. Τετέλεσται! Ἡμην πλέον ἰδικὴ του! . . .

Καὶ ἡ Ροζίνα, ταῦτα εἰπούσα, εἰώ-

πιπσε σχεδὸν πνευστιώσα... Μετὰ στιγμῶν τινων σιγὴν ἐξηκολούθησε :

Δὲν θὰ σὰς περιγράψω τὴν ἀνησυχίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Νομίζω καὶ σήμερον ἀκόμη ὅτι δὲν ἔζων· ἐκινούμην ἐν τῇ οἰκίᾳ ὡς νευρόσπαστον. Μεγίστας κατέβαλλον προσπαθείας μὴ προδοθῇ ἡ ἀγωνία μου καὶ ἐννοήσῃ τι ἡ μήτηρ μου. Πλὴν δὲν τὸ ἐπέτυχον καθ' ὁλοκληρίαν, διότι ἅπαξ μὲ ἤρώτησε μὲ τὸ σύνθημα αὐτῇ στρυφνὸν ὕψος :

— Ροζίνα, πῶς εἶσαι σήμερον ἔτσι σὰν ἀφηρημένη ;

Ἐπῆλθε τέλος ἡ νύξ. Προφασισθεῖσα ὅτι εἶχον ἐργασίαν, διηλθον ὥραν τινὰ ἐκ τῶς τοῦ κοιτῶνος, μεθ' ὃ ἐπανῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον, φέρουσα φῶς. Ἐπλησίασα τὴν κλίνην τῆς μητρός μου, ἥτις εἶδον ὅτι ἐκοιμᾶτο. Ἐκάθησα παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἔλαβον ἐργόχειρόν τι ὑποκρινομένη ὅτι ἐργάζομαι. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρετήρουν τὴν μητέρα μου, ἥτις πάντοτε ἐκοιμᾶτο. Ἐπειτα ἔσβεσα τὸ φῶς καὶ ἀνέμενον. Ἦκουον τὸν κρότον τοῦ ἐκκερμούς, μοὶ ἐφάνετο ὅτι παρήρχοντο ὦραι ὀλόκληροι, ἀλλ' ἡ ποθιτὴ ὥρα τῆς ἐπιστολῆς δὲν ἐσήμαινεν. Ἡ θέσις μου κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας δὲν περιγράφεται. Τέλος τὸ ὡρολόγιον ἐκτύπησε τὴν δεκάτην, προξενήσαν τὸν συνήθη θόρυβον, ὅστις ὅμως εἰς ἐμὲ ἐφάνη ὡς βροντὴ κεραυνοῦ.

Καίτοι ἦτο σκότος, ἔστρεψα τὸ ἔντρομον βλέμμα μου πρὸς τὴν κλίνην τῆς μητρός μου. Ἐπλησίασα ἀκροποδητῇ, προσήγγισα τὸ ὤς μετὰ προσοχῆς καὶ ἤκουσα τὴν τακτικὴν πνοὴν ἀνθρώπου κοιμωμένου. Ἐμπρὸς ! εἶπον κατ' ἐμαυτήν, καὶ ἄς γείνη ὅ, τι γείνη, καὶ διηυθύνθην πρὸς τὴν θύραν, ἣν ἀφῆκα ἐπίτηδες ἀνοικτήν, ὅτε πρὸ ὀλίγου εἶχον εἰσέλθῃ. Πρὶν ἢ τὴν ἀνοίξω, ἐροθήθην μὴ τριξῇ, καὶ ψυχρὸς ἰδρῶς μὲ περιέρευσεν. Τότε ἐσυλλογίσθην πῶς δὲν εἶχον σκεπθῇ τοῦτο τὴν ἡμέραν, ὅπως ἀλείψω τοὺς στρόφιγγας αὐτῆς δι' ἐλαίου. Ἦνοιξα ὅσον ἡδυνάμην ἀθούρω· ἐξῆλθον, ἀνέπνευσα. Κατέλθον τὴν κλίμακα, ἥτις εὐτυχῶς ἦτο μικρά. Εὗρεθεῖσα ἅπαξ εἰς τὴν αὐλήν, ἔδραμον ἐλευθέρα πρὸς τὴν θύραν. Προσῆλθα τὸ ὤς· οὐδὲν ἤκούετο, οὐδ' ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἐτάραττε τὴν ἐρημίαν τῆς καὶ ἄλλως ἀποκέντρου ὁδοῦ. Ἀνέμεινα λεπτά τινα, ὅτε ἤκουσα βήματα. Ἀλλ' ἦσαν ἄρα γε τοῦ ἀξιωματικοῦ μου ; Τὰ βήματα ἐπλησίαζον ὁλονέν· μετ' ὀλίγον ἔπαυσαν πρὸ τῆς θύρας, τὴν ὅποιαν ἤκουσα ἐλαφρῶς κρούμενην. Ἡ καρδιά μου ἐπάλλετο σφοδρῶς καὶ οἱ πόδες μου ἔτρεμον. Ἦνοιξα, καὶ ὁ ἀξιωματικὸς εἰσέδυσε, ρίπτων εἰς τὰ πέριξ βλέμμα ἐταστικόν. Οὐδὲν παρατηρήσας, τὸ ὑποπτον ἐκλείσει τὴν θύραν.

— Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, μοὶ εἶπεν, ἀσπαζομένη με εἰς τὸ μέτωπον, πρὶν ἢ προφθίσω νὰ τῷ εἶπω τι.

Μὲ ἔλαβε τῆς χειρός, καὶ παρασύρων με, χωρὶς οὐδὲν νὰ ἐννοῶ, μὲ ἔβαλλε νὰ καθίσω εἰς κατὰλληλόν τι παρὰ τὴν θύραν μέρος.

Δὲν θὰ σὰς ἀφηγηθῶ ἐν λεπτομερείᾳ

τὰ κατὰ τὰς νυκτερινὰς ταύτας συνεντεύξεις, αἵτινες ἐξηκολούθησαν ἐπὶ πολὺν χρόνον δις ἢ τρίς τῆς ἐβδομάδος. Ἀρκεῖν ἂς εἶπω ὅτι ἐθεώρουν τὸν ἐκυτόν μου λίαν εὐτυχῇ καὶ εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς εὐδαιμονίας. Ἀπολέσασα μικρὰ τὸν πατέρα μου, ἔχουσα ὡς τύραννον τὴν μητέρα μου, εὕρισκον ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ ἀγάπῃ τοῦ Βικτωρος ὅλην τὴν στοργήν, ἥς μέχρι τῆς γνωριμίας αὐτοῦ ἠγνόουν τὰ θέλητρά. Καὶ τοῦτο ὥς εἶναι ἡ μόνη δικαιολογία μου. Μοὶ ὤρκιζετο ὅτι μὲ ἠγάπα, ὅτι μὲ ἐλάτρευεν, ὅτι θὰ ἐθεώρει ὡς τὴν εὐδαιμονεστάτην τῶν ἡμερῶν τοῦ ἐκείνου, καθ' ἣν θὰ μὲ ὠνόμαζε σύζυγόν του. Πάντα δὲ ταῦτα ἔλεγε μετὰ τσαούτης εὐκρινείας, τσαούτης πειστικότητος, τοσούτου ἐνθουσιασμοῦ, ὥστε καὶ μᾶλλον πεπειραμένη ἐμοῦ θὰ ἦπατάτο. Ὅταν προσέβαινεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ἐγὼ ἠρνούμην, διεμαρτύρετο, μὲ ἀπεκάλει δύσπιστον, μὴ ἔχουσαν πρὸς αὐτὸν πλήρη καὶ τυφλὴν ἐμπιστοσύνην, ὅτι αἱ περὶ αὐτοῦ ἀμφιβολίαι μου τὸν φέρουν εἰς ἀπελπισίαν, ὅτι τοῦτο τὸν λυπεῖ μέχρι θανάτου.

Ὡ, φίλε μου Λουκιανέ, ἐν στιγμῇ ἀλλοφροσύνης· ὑπέκυψα, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρχισε δι' ἐμὲ τὸ ἀληθὲς μαρτύριον ! Εἶναι τόσον λεπτὸν πρᾶγμα ἡ τιμὴ τῆς κόρης καὶ τόσον εὐκόλως θραύεται καὶ ἀφάνιζεται ! ἐπιθύρσειεν ἡ νεῖνις πνιγομένη ὑπὸ λυγμῶν.

Ὅταν ἀνένηψα, ὅταν καλῶς ἐσυλλογίσθην τί ἔκαμα, μὲ κατέλαβεν ἀληθὲς παραφροσύνη. Ἠσθάνθην βδελυγμίαν ἐννυτίον ἐμοῦ, οὐχ ἦττον καὶ κατὰ τοῦ ἀνδρός, τὸν ὅποιον τέως ἐλάτρευον. Ἠμεθα τακτικοὶ εἰς τὰς συνεντεύξεις, ἀλλ' ἐνόμιζον ὅτι ἐγεννήθη ψυχρότης τις παρ' ἀμφοτέροις. Πλὴν τί ἡδυνάμην νὰ κάμω ; Ἦδη ἐξηρτώμην ἀπὸ τοῦ ἀνδρός ἐκείνου. Πᾶν ὅ, τι ἀπῆται παρ' ἐμοῦ ὤρειλον νὰ τῷ παραχωρῶ, ἀκριβῶς δὲ ἐναντίον τῆς τοιαύτης τυραννίας ἐξάνιστατο ἡ καρδιά μου. Ἀλλ' ἤμην πλέον δούλη. Ἠδυνάμην νὰ διακρίψω τὰς σχέσεις ; Τίς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐζημιούτο ;

Μετὰ τινα χρόνον παρετήρησα καὶ εἰς ἐκεῖνον πλήρη μεταβολήν· ἦτο ψυχρότερος εἰς τὰς πρὸς ἐμὲ ἐκφράσεις του, μᾶλλον ἐπιφυλακτικὸς, ἡ περὶ γάμου ὁμιλία σχεδὸν ἐντελῶς ἐξέλιπεν ἀπὸ τοῦ στόματός του. Μετὰ τοῦτο αἱ συνεντεύξεις κατέστησαν ἀραιότεραι, ἕνα διαφύρων λόγων, οὗς ἐπροφασίζετο. Μέχρι τινὸς ἐπίστευον, — ἡ ἐμπιστίς εἶναι ὁ χειρίστος ἐχθρὸς τῶν νεκνιδων — ἀλλ' ὅτε ἤρχισε νὰ μὲ βλέπῃ ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος καὶ κατόπιν σπανιώτερον, ἡ πεποιθήσίς μου τελείως ἐκλονήθη. Ἐπέραν τινὰ διὰ γλώσσης, ἣν πρέχει ἡ ἀπελπισία, τῷ ὑπέδειξα τὰς ἀμφιβολίας μου, τοὺς φόβους μου καὶ τὰς ὑποψίας μου. Διεμαρτυρήθη ἐντονώτατα, ἀλλὰ δὲν ἤλθε πλέον. Μάτην ἐπὶ πολλὰς ἐσπέρας τὸν ἀνέμενον, μάτην τὰς ἡμέρας ἐκαθήμην εἰς τὸ παραθύρον, στρέφουσα εἰς πάντα κρότον τὴν κεφαλὴν μου. Ὡ ! ἡ ἀγωνία τῶν ἡμερῶν ἐκείνων καὶ τῶν ἀγρύπνων νυκτῶν ὑπῆρξεν ὁ ἐξίλασμός τοῦ ἀ-

μαρτήματός μου ! Τὸν συνήντησα ἅπαξ ἤδη καθ' ὁδόν, προσποιούμενον ὅτι δὲν μὲ γνωρίζει, καὶ ἔπειτα τὸν ἔχασα πλέον ! Ἠναγκάσθην νὰ ζητήσω πληροφορίας καὶ ἔμαχθον ὅτι κατ' αἰτησίαν του μετετέθη εἰς Φλωρεντίαν καὶ ὅτι πρόκειται νὰ λάβῃ σύζυγον ἐκ Ρώμης. Δὲν δύναμαι νὰ σὰς ὀρίσω ὅποιον αἶσθημα κατέχει τότε τὴν καρδίαν μου πρὸς τὸν ἀνθρώπον τοῦτον, ἀλλὰ πολὺ ὁμοιάζε πρὸς μίσην. Τὸν ἐμίσουν, καὶ ὅμως τὸν ἀνεζήτουν. Τότε κατενόησα ὅποσον ἐξευτελιζέται μία κόρη, καταπετοῦσα. Οὐδὲ φιλαυτία, οὐδὲ ἀξιοπρέπεια τῇ ἀπομένει πλέον, καὶ γίνεται ἐρμαιοὺς τοῦ ἀπατήσαντος αὐτὴν ἀνδρός.

Εὐκόλως δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὴν τρομερὰν ἀπελπισίαν μου, ἥτις κατέστη πραγματικὴ μανία, ὅτε διεκρίνα ὅτι ὁ ἀνθρώπος, τὸν ὅποιον ἠρώτων, μοὶ ἐφάνη ὡς γνωρίζων τὰ κατ' ἐμὲ. Ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν ἐν φρικτῇ καταστάσει. Μετὰ τῆς μητρός μου οὐδὲν μὲ συνέδεε, — καὶ ἄς μὲ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς διὰ τὴν ἐκφρασίν μου ταύτην, — ὥστε οὕτε τὴν ἐσυλλογίσθην ὁ μόνος μου στοχασμὸς ἦτο πῶς θὰ ἡδυνάμην νὰ ἐκδικηθῶ κατὰ τοῦ ἀτίμου τούτου.

Συνέλεξα ὅσας οἰκονομίας εἶχον, χωρὶς δὲ νὰ εἶπω τίποτε εἰς τὴν μητέρα μου, ἐξῆλθον τῆς οἰκίας, ἡγόρασα θν ὄπλον καὶ διηυθύνθην ἐνταῦθα. Δὲν ἐσκέφθην τὰς δυνάμεις νάναφωσι δυσκολίας· ἡ μόνη κατέχουσα με καὶ ἐμψυχοῦσα με ἰδέα ἦτο ἡ τῆς ἐκδικήσεως καὶ τιμωρίας τοῦ ἀθλήου ἀπατεῶνος. Καθ' ὁδόν ὅμως ἤρχισα νὰ συλλογίζωμαι τὰς συνεπείας τοῦ ἀσυνέτου διαβήματός μου, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε πλέον καιρὸς ὀπισθοχωρήσεως, ἥτις καὶ ἄλλως ἦτο ἀδύνατος πλέον. Ὅτε ἐφθασα εἰς Φλωρεντίαν, καθ' ἣν στιγμὴν ἔδυνεν ὁ ἥλιος, καὶ τὰ σκότη τῆς νυκτὸς ἐξηπλοῦντο ἐπὶ τῆς πόλεως, πόλεως δι' ἐμὲ ὅλως ἀγνώστου, ὅπου οὐδαμῶς ἡδυνάμην νὰ καταφύγω, οἱ φόβοι μου ἐπολλαπλασιάσθησαν καὶ ἡ ἀγωνία μου ἐκορυφώθη.

Ἐλάβον τὴν πρώτην τυχοῦσαν ἐνώπιόν μου ὁδόν, καί, χωρὶς νὰ ἐννοῶ ποῦ διευθύνομαι καὶ ποῦ μεταβαίνω, περιεπάτην εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν. Ἄν μὲ ἐρωτήσετε πόθεν διηλθον, τί εἶδον, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ σὰς ἀποκριθῶ. Καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω πῶς εὗρέθην εἰς τὴν κορυφὴν ἐκείνου τοῦ λόφου, εἰς τὴν ὅποιαν μὲ ἤνυρετε.

Ἐκάθησα ἐκεῖ, καί, περισυλλέγουσα τὸν νοῦν μου, ἡδυνήθην νὰ σκεπθῶ ὀλίγον. Μελετήσασα τὸ ἀκροσφαλὲς τῆς θέσεώς μου καὶ τὸ παράβολον τῆς ἀποφάσεώς μου, ἤρχισα νὰ κλαίω, οἱ κλαυθμοὶ μου δὲ ἐκείνοι, ὑποθέτω, σὰς ὠδήγησαν πρὸς ἐμὲ.

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐπιστεύομεν εἰς τὰ ὠτά μας, ἀλλ' ὅτε ἐκ νέου σὰς ἤκουσαμεν, ἐσπεύσαμεν, ὑποθέτοντες δυστύχημά τι.

Ἐπεται συνέχεια.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ